

บทที่ 4

ค่าสินไหมทดแทนกรณีที่มีความเสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัย

ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายต่อร่างกายและอนามัยนั้น กฎหมายบัญญัติไว้ 3 มาตราด้วยกัน คือ มาตรา 444 มาตรา 445 มาตรา 446 และทั้ง 3 มาตรานี้สามารถจำแนกได้ 5 ประการดังนี้

1. ค่าใช้จ่ายที่ตนต้องเสียไป ตามมาตรา 444
2. ค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย ตามมาตรา 444
3. ค่าเสียความสามารถประกอบกิจการงานในอนาคต ตามมาตรา 444
4. ค่าชดเชยขาดการงานของบุคคลภายนอก ตามมาตรา 445
5. ค่าความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ตามมาตรา 446

ค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 444 บัญญัติว่า “ในกรณีทำให้เสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยนั้น ผู้ต้องเสียหายชอบที่จะได้ชดเชยค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป และค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบกิจการงานสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วนทั้งในเวลาปัจจุบันและในอนาคตด้วย

ถ้าในเวลาพิพากษาคดีเป็นพื้นวิสัยจะหยั่งรู้ได้แน่ถึงความเสียหายนั้น ได้มีแท้จริงเพียงใด ศาลจะกล่าวในคำพิพากษาว่ายังสวนไว้ซึ่งสิทธิที่จะแก้ไขคำพิพากษานั้นอีก ภายในระยะเวลาไม่เกินสองปีก็ได้”

In the case of an injury to the body or health, the injured person is entitled to received reimbursement of his expenses and damage for total or partial disability to work, for the present as well as for the future.

If at the time of giving judgment it is impossible to ascertain the actual consequences of the injury, the court may reserve in the judgment the right to revise such judgment for period not exceeding two years.

มาตรา 444 เป็นบทบัญญัติที่กำหนดค่าสินไหมทดแทนในค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป แต่ก็มี
ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่าหมายถึงค่าใช้จ่ายอันใด แต่เมื่อพิจารณาเห็นว่าเป็นเรื่องเสียหายต่อร่างกายหรือ
อนามัยแล้ว จึงพอที่จะเห็นได้ว่าน่าจะหมายถึง

1. ค่ารักษาพยาบาล
2. ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอื่นๆ เนื่องจากการรักษาพยาบาลนั้น

ค่ารักษาพยาบาล คือค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไปเพราะได้รับความเสียหายต่อร่างกาย ต่ออนามัย
การทำให้เนื้อตัวร่างกายที่บาดเจ็บกลับคืนสภาพปกติ เช่น ค่ารักษา ค่ายา ค่าเลือดหรือน้ำเกลือ ค่า
เอกซเรย์ เป็นต้น อนึ่งค่ารักษาพยาบาลที่จะต้องเสียต่อไปอย่างแน่นอนในอนาคตก็เรียกได้ด้วย
(ฎีกาที่ 1794/2517)

ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการรักษาพยาบาล คือค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับการรักษาตัว เช่น ค่าจ้างคน
เฝ้าไข้ ค่าพาหนะ ค่าพักรงแรมของคนเฝ้าไข้ ค่าพาหนะไปโรงพยาบาล หรือคลินิกแพทย์ เป็นต้น
(ฎีกาที่ 1085/2511, 450/2516, 1794/2517, 1921/2520, 1182/2526)

กรณีที่มีการฟ้องร้องบังคับคดีเรียกค่าสินไหมทดแทน อาจอยู่ในช่วงเวลาที่ยังคงต้อง
รักษาพยาบาลอยู่ และอาจจะต้องมีการรักษาพยาบาลต่อไปในอนาคตอีก ซึ่งไม่แน่นอนว่าจะต้องเสีย
ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลอีกเท่าใด ซึ่งทำให้มีปัญหาว่าจะเรียกเรื่องเงินจำนวนนี้เท่าใด ฉะนั้น
มาตรา 444 จึงบัญญัติทางแก้ไว้ให้ว่าในกรณีเช่นนี้ให้ศาลมีอำนาจตั้งไว้ซึ่งดุลพินิจในการที่จะ
พิพากษาสงวนไว้ในการแก้ไขคำพิพากษาได้ ภายในระยะเวลาไม่เกิน 2 ปี หมายความว่าหากมีค่า
รักษาพยาบาลเพิ่มเติมอะไรต่าง ๆ ขึ้น แทนที่จะต้องมาฟ้องร้องกันใหม่ ศาลก็สามารถพิพากษาไป
ได้เลย

ผู้มีสิทธิเรียกค่ารักษาพยาบาลตามมาตรา 444 นี้ ได้แก่

1. ผู้ถูกทำละเมิด ผู้ที่เป็นผู้เสียหายโดยตรงคือผู้ถูกทำละเมิด เพราะผู้เสียหายคงยังมีชีวิตอยู่
ย่อมจะมีสิทธิเรียกร้องได้
2. ผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามสัญญาที่จะต้องใช้จ่ายค่ารักษาพยาบาลแทนผู้ถูกทำละเมิด
เช่น บิดา มารดา มีหน้าที่ในการอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ เมื่อบิดาออกเงินค่ารักษา

พยาบาลบุตรที่ถูกทำละเมิดไป ย่อมมีอำนาจฟ้องเรียกจากผู้ทำละเมิด (ฎีกาที่ 1145/2512)

ข้อสังเกต

1. ผู้มีหน้าที่ในการใช้คำรักษาพยาบาล แม้จะช่วยจ่ายให้แทนผู้ถูกทำละเมิด ก็ไม่อาจรับช่วงสิทธิของผู้ถูกทำละเมิดมาได้โดยผู้ทำละเมิด (ฎีกาที่ 584-585/2513, 1094/2519)
2. แม้ผู้ถูกกระทำละเมิดมีสิทธิเบิกคำรักษาพยาบาลจากส่วนราชการ หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ บริษัท หรือห้างร้านใดๆ ก็ไม่ตัดสิทธิในการที่จะเรียกร้องเอาจากผู้กระทำละเมิดได้ (ฎีกาที่ 2455/2519, 1248-1249/2529)

คำขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย

มาตรา 444 วรรคแรกบัญญัติให้ผู้เสียหายเรียกค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการทำงานได้ ไม่ว่าจะเสียหายอย่างสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วนก็ตาม เช่น ระหว่างรักษาพยาบาล ทำให้ขาดรายได้ซึ่งเคยได้รับไปเต็มจำนวน ก็สามารถเรียกได้ หรือถ้ายังสามารถหารายได้ ได้บ้างในระหว่างเจ็บป่วยแต่ได้ไม่เต็มที่ ถือว่าเป็นการเสียประโยชน์แต่บางส่วนก็อาจเรียกได้เช่นกัน

ค่าเสียความสามารถประกอบการทำงานในปัจจุบันและในอนาคต

บทบัญญัติมาตรา 444 วรรคแรก ให้สิทธิในการเรียกค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบการทำงานได้ทั้งในเวลาปัจจุบันและในอนาคต การเสียความสามารถประกอบการทำงานในอนาคต เช่น แขน ขา ขาด เป็นอัมพาต หรือระบบประสาทพิการ ไม่สามารถทำงานได้ นอกจากนั้น ศาลฎีกายังตีความเลยไปถึงการสูญเสียความสามารถความก้าวหน้าในอาชีพ เพราะเหตุสูญเสียความสามารถในการทำงานด้วย ซึ่งแม้จะยังคงทำงานได้อยู่แต่ไม่ดีเหมือนเดิม ผู้เสียหายก็ยังมีสิทธิเรียกค่าเสียหายในส่วนนี้ได้ (ฎีกาที่ 786/2496, 162/2507, 781/2509, 829/2509, 1895/2512, 450/2516, 1921/2520)

การเสียความสามารถประกอบการงานในอนาคต บางกรณีเป็นการพันวิสัยที่จะหยั่งรู้ได้ว่า จะเสียหายเท่าใด มาตรา 444 วรรคสอง ก็ให้สิทธิแก่ศาลในการที่จะสงวนสิทธิการแก้ไขคำพิพากษา ได้ ภายใน 2 ปี

ฎีกาที่ 2549-50/2530 จำเลยที่ 1 เป็นข้าราชการภายใต้บังคับบัญชาของกรมทางหลวง จำเลยที่ 2 ได้ ขุดคูวางถนนกว้าง 3.5 เมตร ลึก 2.5 เมตร เพื่อวางท่อระบายน้ำ จำเลยที่ 2 ละเลยไม่ปักป้ายบอกวา บริเวณนั้นมีการขุดถนน ทั้งไม่ติดตั้งโคมไฟในเวลากลางคืน ทั้งๆ ที่มีระเบียบให้ปฏิบัติ ส. ขับริด จักรยานยนต์ตกลงในคูในเวลากลางคืน จนเป็นเหตุให้ ส. ถึงแก่ความตาย และโจทก์นั่งซ้อนท้ายได้ รับอันตรายสาหัส ย่อมเป็นผลจากการประมาทเลินเล่อของจำเลย จำเลยทั้ง 2 ต้องร่วมรับผิดชอบ โจทก์

ค่าซื้อสุราเลี้ยงแขก ค่าสร้างศาลาถวายวัด ค่าทำบุญ 100 วัน ไม่เป็นค่าใช้จ่ายอันจำเป็นใน การจัดการศพ

โจทก์ต้องตัดม้ามทิ้ง ทำให้โจทก์มีโอกาสติดเชื้อจากการอักเสบมากกว่าคนปกติ มีอันตราย สูงกว่าคนปกติ 50-200 เท่า ภายในกำหนด 2 ปีจะมีการติดเชื้อได้ แต่อาจจะยาวนานถึง 25 ปี เป็น การสูญเสียอวัยวะสำคัญย่อมเป็นความเสียหายแก่ร่างกาย และจำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย เพื่อ การเสียความสามารถในการประกอบการงาน

ฎีกาที่ 339/2531 การทนทุกข์ทรมานบังเกิดขึ้นจากสภาพร่างกายและจิตใจผิด จีหรือเสื่อมสุขภาพ อนามัย ทำให้หย่อนสมรรถภาพในการศึกษาและในการประกอบอาชีพหรือ . . .ทางนำมาหาได้ลด น้อยลงกว่าปกติ และการมีรอยแผลเป็นติดตัวหรือกรณีของโจทก์ที่ 9 ได้รับเจ็บข้อเท้าขวาพิการทำ ให้เส้นประสาทขาขาดและชาลิบ ซึ่งพอถือได้ว่ามีรอยแผลเป็นติดตัวนั้น เป็นค่าสินไหมทดแทนเพื่อ ความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่เป็นตัวเงิน และไม่ซ้ำซ้อนกับค่าสินไหมทดแทนในกรณีอื่น ทั้งการ ทนทุกข์ทรมานหรือเสื่อมสุขภาพอนามัยและการมีรอยแผลเป็นติดตัวเป็นผลโดยตรงแห่งการละเมิด ของจำเลย โจทก์ย่อมมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยผู้กระทำละเมิดได้ ตาม ป.พ.พ. 444 และ 446

การได้รับบาดเจ็บจนเป็นเหตุให้ต้องพักการศึกษาเล่าเรียน ไม่มีกฎหมายในเรื่องละเมิดให้ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน

ค่าชดใช้ขาดการงาน

ตามบทบัญญัติของมาตรา 445 ซึ่งได้อธิบายไว้แล้วในเรื่องค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายต่อชีวิต

ค่าความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 446 บัญญัติว่า “ในกรณีทำให้เขาเสียหายแก่ร่างกาย หรืออนามัยก็ดี ในกรณีทำให้เขาเสียเสรีภาพก็ดี ผู้ต้องเสียหายจะเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินด้วยอีกก็ได้ สิทธิเรียกร้องอันนี้ไม่โอนกันได้และไม่ตกสืบไปถึงทายาท เว้นแต่สิทธินั้นจะได้รับสภาพกันไว้โดยสัญญาหรือได้เริ่มฟ้องคดีตามสิทธินั้นแล้ว

อนึ่งหญิงที่ต้องเสียหายเพราะผู้ใดทำผิดอาญาเป็นทุณษีกรรมแก่ตนก็ย่อมมีสิทธิเรียกร้องทำนองเดียวกัน”

In the case of injury to the body or health of another, or in case of deprivation of liberty, the injured person may also claim compensation for the damage which is not a pecuniary loss. The claim is not transferable, and does not pass to the heirs, unless it has been acknowledged by contract, or an action it has been commenced.

A like claim belongs to a woman against whom an immoral crime is committed.

มาตรา 446 เรียกว่า เป็นค่าเสียหายอันคำนวณออกมาเป็นตัวเงินไม่ได้ แต่กฎหมายให้สิทธิผู้เสียหายเรียกได้ โดยศาลจะเป็นผู้กำหนดให้ได้ตามพฤติการณ์และความร้ายแรงของละเมิด (ค่าเสียหายตามมาตรา 446 นี้ อาจเรียกได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ค่าทำขวัญ” แม้ว่าจะไม่ตรงความหมายที่เดิมนัก)

ละเมิดต่อกาย คือจะต้องทำให้ร่างกายผิดไปจากปกติที่เคยเป็นอยู่ เช่น ทำให้แขนขาด ขาขาด ทำให้เป็นคนพิการ หน้าตาเสียโฉม ผมร่วงทั้งศีรษะหรือกลายเป็นคนหูตึงอดอง ความเสียหายเหล่านี้ไม่สามารถคิดเป็นตัวเงินได้ แต่กรณีเหล่านี้สามารถเรียกค่าสินไหมทดแทนได้ ถือเป็นละเมิดต่อร่างกาย (ฎีกาที่ 1794/2517, 2501/2517, 379/2518, 1447/2523)

ละเมิดต่ออนามัย การทำให้ทนต์ทุกขัทรมาณ เสียขานประสาทไม่สามารถรับรู้รส กลิ่น เสีย
ได้เหมือนเดิม หรือการทำให้เสื่อมสุขภาพ ก็ถือว่าเป็นความเสียหายอันมิใช่ตัวเงินซึ่งเรียกร้องได้
(ฎีกาที่ 1037/2491, 1936/2517, 2488/2523, 339/2531)

ข้อสังเกต

1. โสภเสียใจ ค่าขาดควมว่าเหว่ ค่าตกใจเสียขวัญ ค่าสูญเสียควมร้นรมย์ในชีวิต สูญเสีย
ควมหวังของชีวิต (แต่มีคำพิพากษาฎีกาที่ 2488/2523 วินิจฉัยให้เรียกค่าทดแทนควม
ตกใจและทนต์ทุกขัทรมาณจากการที่โจทก์ถูกสุนัขกัดได้)
2. ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรานี้ แม้จะมีลักษณะซ้ำกับค่าสินไหมทดแทนตามมาตราอื่น
โจทก์ก็ยังมีสิทธิเรียกได้สองทาง โดยไม่ถือว่าซ้ำซ้อนกัน (ฎีกาที่ 2895/2512,
1794/2517, 379/2518, 329/2531)
3. หญิงที่ถูกกระทำผิดอาญาอันเป็นทนต์ศีลธรรมแก่ตน ได้แก่ หญิงที่ถูกกระทำอนาจารข่ม
ขืนกระทำชำเรา หรือถูกกระทำควมผิดทางเพศอื่นๆ มีสิทธิเรียกค่าเสียหายอันมิใช่ตัว
เงินตามมาตรานี้ได้เช่นกัน (อาจเรียกได้ว่าเป็นค่าเสียควมบริสุทธิ์) (ฎีกาที่ 2573/2518)
4. สิทธิเรียกร้องตามมาตรา 446 เป็นสิทธิเฉพาะตัวไม่ตกทอดไปยังทายาท คำว่า “เป็น
เรื่องเฉพาะตัว” หมายความว่าไม่อาจโอนให้แก่กันได้ และก็ไม่ตกทอดไปถึงทายาท ตัว
อย่างเช่น นางสาวเขียวถูกนายดำข่มขืนกระทำชำเรา ต้องเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาล
นางสาวเขียวย่อมมีสิทธิเรียกค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายอันจำเป็นอื่น ๆ ที่เสียไป และ
เรียกค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ระหว่างเจ็บป่วย ตามมาตรา 444 วรรคแรกได้ นอก
จากนี้นางสาวเขียวยังมีสิทธิในการเรียกค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินตามมาตรา
446 ได้อีกด้วย หากสมมติว่าหลังจากนางสาวเขียวกลับจากโรงพยาบาลแล้วเกิดควมรู้
สึกอับอายเสียใจจึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย สิทธิเรียกร้องตามมาตรา 446 ย่อมหมดสิ้นไป
ด้วย ไม่ตกทอดไปยังทายาท ทายาทยังมีสิทธิเรียกตามมาตรา 444 เท่านั้น
5. อย่างไรก็ดี ทายาทอาจมีสิทธิเรียกร้องตามมาตรา 446 ได้ ถ้า
 1. ได้มีการรับสภาพกันไว้แล้วโดยสัญญา เช่น จำเลยผู้กระทำละเมิดได้ทำหนังสือรับ
สภาพนี้ไว้แล้วว่ายินยอมชดใช้ค่าเสียหาย โดยทำสัญญากันไว้เรียบร้อยแล้ว

2. ได้มีการฟ้องคดีตามสิทธินั้นแล้ว เช่น ผู้เสียหายโดยตรงฟ้องคดีเรียกค่าเสียหาย แล้วหลังจากนั้นผู้เสียหายโดยตรงถึงแก่ความตาย เช่นนี้ก็สามารถสืบมรดกตกทอดไปถึงทายาทในการที่จะเรียกร้องต่อไปได้

ฎ. 2816/2528 โจทก์เป็นบิดาของนางสาวจันทร์เพ็ญ ก. ไปที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข แล้วก็ส่งโทรเลขมายังโจทก์ว่า “อ้อยถึงแก่คอตแล้ว” แต่พนักงานไปรษณีย์กลับส่งโทรเลขบอกถึงโจทก์ว่า “อ้อยถึงแก่กรรมแล้ว” โจทก์ตกใจมากได้จัดเตรียมพิธีกรรมทางศาสนาจัดรถไปรับศพที่แก่คอต เสียค่าใช้จ่ายต่างๆ ไปถึง 18,000 บาท โจทก์จึงฟ้องเรียกค่าเสียหายนี้เอาจากกรมไปรษณีย์โทรเลข โดยฟ้องพนักงานไปรษณีย์โทรเลขเป็นจำเลยที่ 1 ฟ้องกรมไปรษณีย์โทรเลขเป็นจำเลยที่ 2 โดยฟ้องเรียกค่าเสียหายอันเกิดจากความเศร้าโศกเสียใจมากด้วย ศาลฎีกาเห็นว่า เมื่อทราบข่าวทางโทรเลขว่าบุตรสาวถึงแก่กรรมนั้น ความเศร้าโศกเสียใจของโจทก์เป็นเพียงอารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อทราบข่าวร้าย แต่ไม่ใช่ความเสียหายตามกฎหมายไม่มีบทกฎหมายใดที่บัญญัติให้สิทธิเรียกค่าเสียหายในเรื่องนี้ได้

ฎ. 339/2531 การได้รับบาดเจ็บจนเป็นเหตุให้ต้องพักการศึกษาเล่าเรียน ไม่ปรากฏในเรื่องละเมิดให้ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน

ฎ. 1052/2506 ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายในกรณีละเมิดนั้น รวมถึงค่ารักษาพยาบาลบาดแผล ค่าประสาฬหพิธีการ ค่าสิ่งของที่สูญหายไประหว่างสลบ แต่ไม่รวมถึงค่าที่ต้องขาดการเรียน แล้วสอบไล่ตกและค่าเล่าเรียนที่เสียไป

คำถามท้ายบท

นายสิงห์ขัชรยนต์โดยประมาทชนนายสีได้รับอันตรายสาหัสต้องพักรักษาตัวในโรงพยาบาลเสียค่าใช้จ่ายไปเป็นเงิน 10,000 บาท นายสีมีบุตรเล็ก ๆ หนึ่งคนในระหว่างพักรักษาตัว นายสีไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรเล็กๆ ได้ตามปกติ ต้องจ้างคนใช้เลี้ยงให้และเสียค่าใช้จ่ายไป 2,000 บาท นายสีจึง

ฟ้องนายสิงห์เรียกค่ารักษาพยาบาล 10,000 บาทและค่าจ้างคนใช้เลี้ยงบุตร 2,000 บาท นอกจากนี้ นายสียังฟ้องเรียกค่าทดแทนความตกใจและการที่ต้องทุกข์ทรมาน เพราะการที่นายสิงห์ขับรถชน อีกด้วย ดังนี้ ให้ท่านวินิจฉัยว่า นายสิงห์ต้องรับผิดชอบต่อนายสีประการใดหรือไม่ และถ้าข้อเท็จจริงได้ ความต่อไปว่า นายสีเป็นลูกจ้างในโรงงานทอผ้าของบริษัทไทยเจริญ โดยได้รับเงินเดือนๆ ละ 3,000 บาท เมื่อนายสีถูกรถชนจึงไม่สามารถไปทำงานให้แก่บริษัทได้ ดังนี้ บริษัทไทยเจริญจะเรียกค่าสินไหมทดแทนจากนายสิงห์ได้หรือไม่

ธงคำตอบ

หลักกฎหมาย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 444, 445, 446

วินิจฉัย กรณีตามปัญหา การที่นายสิงห์ขับรถยนต์โดยประมาท ชนนายสีได้รับอันตรายสาหัส เป็นการกระทำละเมิดให้เกิดความเสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัย ดังนั้น นายสีฟ้องเรียกค่ารักษาพยาบาล จำนวน 10,000 บาท จากนายสิงห์ได้ ตามมาตรา 444 ส่วนค่าจ้างคนใช้เลี้ยงลูกจำนวน 2,000 บาท นายสิงห์ต้องรับผิดชอบต่อนายสี เพราะถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายอันเป็นผลมาจากการกระทำละเมิดของนายสิงห์ ทั้งนี้ เพราะมาตรา 444 กฎหมายใช้คำว่า “ผู้ต้องเสียหายชอบที่จะได้ชดใช้ค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป” คำว่า “ค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป” ตามมาตรา 444 นี้ ไม่จำกัดว่าต้องเป็นค่าใช้จ่ายที่เป็นค่ารักษาพยาบาลเท่านั้น (ฎีกาที่ 1721/2513)

กรณีนายสีฟ้องเรียกค่าทดแทนความตกใจ และการที่ต้องทุกข์ทรมานนั้น นายสีฟ้องเรียกจากนายสิงห์ได้เพราะถือว่าเป็นค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงิน ตามมาตรา 446 (เทียบฎีกาที่ 2488/2523)

การที่นายสีเป็นลูกจ้างของบริษัทไทยเจริญ นายสีจึงมีความผูกพันตามสัญญาจ้างแรงงาน จะต้องทำงานให้แก่บริษัทไทยเจริญ บริษัทไทยเจริญจึงฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนได้จากนายสิงห์ ในการที่บริษัทไทยเจริญต้องขาดแรงงานของนายสีไปตามมาตรา 445